

mezi stranami, nebyla by žaloba a její konečná prosba domáhající se vyklizení užívaných místností ani v tom případě odůvodněna. Žalobci se nezdařil důkaz o tom, že žalovaný užívá místností bez právního titulu, a odvolací soud posoudil tudíž věc po stránce právní správně, když rozsudek prvního soudu změnil a žalobu zamítl.

Čís. 13290.

Zákon ze dne 5. května 1933, čís. 74 sb. z. a n., kterým se dočasně upravuje výkon exekuce proti zemědělcům.

Dlužník, jehož hospodářskou existenci zakládají příjmy z chovu lišek za účelem získání kožešin na prodej, nikoliv příjmy ze sklizně výrobků získaných hospodařením na zemědělských pozemcích a spotřebovaných při chovu lišek, není zemědělcem ve smyslu zákona čís. 74/1933 sb. z. a n.

Ustanovení § 1 zákona čís. 74/1933 sb. z. a n. se nevztahuje na věci, jež nejsou určeny k hospodaření na zemědělských pozemcích a k získání sklizně z nich, nýbrž jsou dlužníkem určeny ku provozování chovu lišek pro kožešiny.

(Rozh. ze dne 15. února 1934, R II 32/34.)

Dlužník, zvěrolékař a majitel pozemků, zabýval se chovem stříbrných lišek. Žádost jeho, by byla podle zákona ze dne 5. května 1933, čís. 74 sb. z. a n., odložena exekuce na: 1 skříň na lišky, 15 stříbrných lišek, 6 modrých lišek a 9 mláďat stříbrných lišek, soud prvního stolu zamítl, rekursní soud žádosti vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jde především o to, zda dlužník jest zemědělcem ve smyslu zákona ze dne 5. května 1933 čís. 74 sb. z. a n. Zákon nestanoví, koho jest považovati za zemědělce, nýbrž ponechává soudu, by o tom rozhodl podle okolností v jednotlivém případě zjištěných. Jak bylo podrobně vyloženo již v rozh. čís. 12.789 sb. n. s., na něž se odkazuje, nelze pojem »zemědělce« ve smyslu zákona čís. 74/1933 sb. z. a n. rozšiřovati na veškeré osoby, jimž náleží polní pozemky. Nárok na ochranu zákona mají jen osoby, které se skutečně zabývají zemědělskou prací, hospodařením na zemědělských pozemcích, ať již vlastních nebo zpachtovaných, a z této činnosti mají přímo neb aspoň převážně pravidelné příjmy, jež zakládají jejich hospodářskou existenci. Účelem tohoto výjimečného zákona bylo, by dlužníkům z řad zemědělských byl zjednán a zabezpečen potřebný klid do doby, kdy provedou sklizeň svých výrobků a budou je moci přivézt na trh, a zákonodárce chtěl dále zabrániti tomu, by prováděním exekučních prodejů nebylo zbytečně stíženo hospodaření zemědělců na jejich usedlostech a aby tím nebyla zároveň ohrožena příští sklizeň (Viz důvodovou zprávu k vládnímu návrhu tisk 2228, zprávu výboru zemědělského a ústavněprávního tisk 2232 posl. sněmovny a tisk 1035 senátu.). V projednávaném případě zjistil

prvý soud, že dlužník jest zvěrolékařem a kromě toho majitelem různých pozemků, najmě jedné pětiny rolnické usedlosti, jakož i majitelem farmy pro chov stříbrných lišek, že hlavním zdrojem jeho výživy jest výtěžek této farmy, kdežto zvěrolékařství mu neposkytuje ani existenční minimum, a že výrobky svých polních pozemků spotřebuje při provozování liščí farmy. Z těchto zjištění vyplývá, že hospodářskou existenci dlužníkovu zakládají příjmy z chovu lišek za účelem získání kožešin na prodej, nikoliv příjmy ze sklizně výrobků získaných hospodařením na zemědělských pozemcích. Chov lišek pro drahocenné kožešiny nelze však považovati za práci »zemědělskou« v obvyklém smyslu slova, neboť tu nejde o sklizeň výrobků získaných obhospodařováním zemědělských pozemků, takže se zákon čís. 74/1933 sb. z. a n. podle svého účelu nehodí na tento případ. Z provozu liščí farmy nelze tudíž vyvozovati, že dlužník jest zemědělcem ve smyslu zákona. Avšak, i kdyby jinak bylo lze dlužníka považovati za zemědělce proto, že jest majitelem jedné pětiny rolnické usedlosti a různých pozemků, na nichž hospodaří, neobstojí názor rekursního soudu, že zabavené věci (skříň na lišky, 15 stříbrných lišek, 6 modrých lišek a 9 mladých stříbrných lišek), souvisejí s provozováním dlužníkovu zemědělského podniku, neboť z okolností zjištěných prvním soudem jest zřejmé, že tyto věci nejsou určeny k hospodaření na zemědělských pozemcích a k získání sklizně z nich, nýbrž že naopak výrobky z tohoto hospodaření jsou dlužníkem určeny a upotřebovány jen ku provozování chovu lišek pro kožešiny, tedy ku provozování takového podniku, jež nelze považovati za podnik zemědělský. Bylo proto schváliti názor soudu první stolice, že věci, o něž tu jde, nesouvisejí s provozováním podniku zemědělského. Na takové věci se podle § 3 poslední věty zákona čís. 74/1933 sb. z. a n. nevztahuje ustanovení § 1 téhož zákona.

Čís. 13291.

Koupě zboží k dodání na objednatelovo odvolání.

(Rozh. ze dne 15. února 1934, Rv II 503/32.)

Žalovaná firma koupila od žalující firmy podle písemné objednávky ze dne 5. ledna 1929 30 kusů zalomených hřidelů, z nichž část měla býti dodána ihned a zbytek v nejbližší době na odvolání. Ježto žalovaná zbytek ve dvou letech neodvolala, ač byla žalobkyní o to upomenuta, domáhala se žalobkyně zaplacení zbytku kupní ceny. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Odvolací soud neposoudil spor právně mylně, uznáv, že se pohledávka stala splatnou. Ujednání, že zboží má býti dodáno na odvolání žalované strany, nelze vykládati tak, že odvolání jest ponecháno úplně na vůli objednatele nebo že je nemusí odvolati, nebude-li vůbec mítí potřebu objednaného zboží. Objednávka byla smlouvou pevnou, nikoli